ΕΤΟΣ Β. ΑΘΗΝΑΙ—ΤΕΤΑΡΤΗ—1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1875 ΑΡΙΘ. 83

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ,
ἐτησία δραχ. 10, ἑξαμηνία δραχ. 6.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
ἐτησία δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
ἐτησία φράγ. 16, ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 40.
Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἓν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΤΟ ΕΤΟΣ 1874.

Τὴν δωδεκάτην τοῦ μεσονυκτίου ὥραν μᾶς ἀπεχαιρέτησε τὸ ἔτος 1874. Ἀφοῦ δι' αἵματος ἐνεγράφη ἐν ταῖς στήλαις τῆς Ἱστορίας καὶ ἠύχήθη, ἵνα μὴ καὶ τὸ διάδοχον αὐτοῦ διέλθῃ διὰ τῶν αὐτῶν περιπετειῶν καὶ κινδύνων ἐρρίφθη εἰς τὸ χάος τῆς αἰωνιότητος, Τοιοῦτον ἀπαίσιον ἔτος, ὅπερ καθέξει τὴν ἐπικεφαλίδα τῆς Ἱστορίας, εἴθε νὰ μὴ ἐπανίδῃ πλέον ἡ δύστηνος Ἑλλάς! Τοιαῦτα τραγικὰ γεγονότα, ἅτινα ἔλαβον κατ' αὐτὸ χώραν, εἴθε νὰ μὴ ἐπαναληφθῶσιν ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους.

Ἀλλὰ πρὶν ἐγκαταλίπωμεν καὶ παραδώσωμεν τὸ ἀτυχὲς τοῦτο ἔτος εἰς τὴν Ἱστορίαν, ἂς ῥίψωμεν ἐπ' αὐτοῦ ἓν τελευταῖον ἀποχαιρετισμοῦ βλέμμα καὶ ἂς παρέλθωμεν μετὰ σπουδῆς καὶ ταχύτητος τὰ κατὰ τὴν ἐνιαύσιον αὐτοῦ ὁδοιπορίαν διαπραχθέντα ἐγκλήματα, ὑπερπηδῶντες τὸν χείμαρρον αὐτῶν, ἵνα μὴ καταληφθῶμεν καὶ πνιγῶμεν ἐν αὐτῷ.

Ἐν ἀρχῇ λοιπὸν τοῦ ἔτους 1874 ἦλθεν εἰς τὰ πράγματα τῆς Πατρίδος ἡ παροῦσα Κυβέρνησις, ὑποστηριζομένη ὑπὸ τοῦ Κουμουνδούρου καὶ Ζαΐμη, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μένῃ πιστὴ εἰς τὴν μεταξὺ αὐτῶν συνομολογηθεῖσαν συμφωνίαν περὶ τῆς ἀκριβοῦς καὶ εἰλικρινοῦς τηρήσεως τῶν Νόμων καὶ τοῦ Συντάγματος καὶ περὶ τῆς αὐστηρᾶς ἐξελέγξεως τῶν πράξεων τῆς προκατόχου αὐτῆς. Ἀλλὰ μόλις ἐλθοῦσα, ὑπείκουσα κατὰ τὸ σύνηθες προθύμως εἰς τὰς αὐλικὰς διαταγάς, ἵνα ἐκεῖθεν ἀντλῇ δυνάμεις, ἠθέτησε τὰ συνομολογηθέντα καὶ ἡ ὑποβληθεῖσα τότε ὑπὸ τοῦ Λομβάρδου καὶ Δελιγιάννη ἐξελεγκτικὴ τοῦ προκατόχου ὑπουργείου πρότασις οὐδεμίαν εὗρε παρ' αὐτῇ ὑποστήριξιν. Μετὰ τὴν ἀθέτησιν ταύτην ἤρξατο νὰ φαίνηται δυσμενεστέρα, ἵνα μὴ ἀπειθήσῃ εἰς τὰς αὐλικὰς διαταγάς, καὶ ἰδοὺ ἐν τῷ μέσῳ σπουδαίων συζητήσεων ἀπαγορεύεται ὁ λόγος καὶ ὁ Λομβάρδος δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὁμιλῇ κατὰ τῶν ὑποσκαπτόντων τὰς βάσεις τοῦ συνταγματ. ἡμῶν πολιτεύματος. Ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις πίπτει ὑπὸ τὸ βάρος τοιούτων ἀνοσιουργημάτων. Προσκαλεῖται εἰς τὰ ἀνάκτορα ὁ Κουμουνδοῦρος πρὸς σχηματισμὸν ὑπουργείου· ἀλλ' οὗτος πιστὸς τοῦ Συντάγματος ὀπαδὸς καὶ αὐστηρὸς ἐπιτιμητὴς τῶν παρακωλυόντων τὴν συνταγμ. μηχανὴν ἀπήτησε καὶ προφορικῶς καὶ ἐγγράφως, ἵνα ἐπανέλθῃ ἡ ἐκτροχιασθεῖσα συνταγμ. μηχανὴ εἰς τὴν ἀληθῆ αὐτῆς τροχιὰν καὶ πραγματοποιηθῶσιν οἱ ἐθνικοὶ πόθοι ἔν τε τῷ ἐσωτερικῷ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ. Ἀλλ' οἱ σύμβουλοι τοῦ Στέμματος μὴ εὑρόντες ταῦτα σύμφωνα πρὸς τὰ σχέδιά των τὰ ἀπέκρουσαν, ὡς θέτοντα φραγμὸν εἰς τοὺς ἐπιδιωκομένους σκοπούς των. Προσεκλήθη λοιπὸν καὶ αὖθις ὁ Βούλγαρης καὶ ἀποδεχθεὶς τὴν πραγματοποίησιν τῶν σχεδίων των, ἔλαβε τὴν διάλυσιν· χωρὶς δὲ νὰ λάβῃ τὸν προϋπολογισμὸν διεσκόρπισε τοὺς βουλευτάς, εἰπὼν αὐτοῖς, στεντωρίᾳ τῇ φωνῇ, ὅτι ἀνάγκη νὰ ἀντικατασταθῶσι δι' ἄλλων εὐπειθῶν, ἤτοι νὰ μετασχηματισθῶσιν. Ἦλθον λοιπὸν αἱ ἐκλογαί, ὁ καιρὸς τῆς λόγχης καὶ τῶν ἐγκλημάτων· τὰ ἐν αὐταῖς τελεσθέντα ὄργια εἶνε ἀπερίγραπτα· ἀπαιτεῖται νέος Θουκυδίδης καὶ νέος Ὅμηρος διὰ νὰ δυνηθῶσι νὰ περιγράψωσι μεθ' ὅλης τῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας καὶ ποιητικῆς φαντασίας

ΚΗΠΟΣ

Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ.

Ἔ, εἰς κόρακας ἂς στείλω τὰ πολιτικά μας πλέον,
Καὶ ἂς γράψω θέμα νέον,
Τοὺς σοφούς μου ἀναγνώστας διὰ νὰ εὐχαριστήσω,
Καὶ εὐθύμους μὲ τὸ νέον ἔτος νὰ τοὺς καταστήσω,
Ὅπως καὶ αὐτοὶ ἐμένα θέλουνε μὲ καταστήσῃ,
Ἅμα ὅ,τι μοῦ ὀφείλουν τάχιστα τὸ ἐξοφλήσῃ.

Τὴν παραμονὴν θὰ γράψω τοῦ ἁγίου Βασιλείου,
Πρὸς τιμὴν τοῦ Ὑπουργείου!
Πῶς κατ' ἔτος ἑορτάζουν τοῦ συρμοῦ ἡ πεταλούδαις,
Ἢ γεροντικαῖς μορχούταις, ἢ νεανικαῖς μαϊμούδαις.
Οἱ γαλάνται τῆς Ἀθήνας, πῶς μὲ ταῖς πολλαῖς τρέλλαις,
Ἀνταλλάσσουν Μπονομάδες μὲ ταῖς εὔμορφαις κοπέλαις.

Βλέπεις 'κείνην πὴν ἑσπέραν 'ς τὰς ὁδοὺς τῆς Κεκροπίας
Τὰς μεγάλας μας Κυρίας,
Μὲ σφυρίκτραις νὰ σφυρίζουν, καὶ νὰ κάνουν χορατάδες
Μὲ τοὺς πάντας, καὶ νὰ δίδουν καὶ νὰ πέρνουν μπονομάδες
Μὲ τοὺς φίλους καὶ γνωρίμους. — Τί πανόραμα ὡραῖον!
Ὑπερβαίνει καὶ τὴν Χάβραν, ἀναγνῶστα, τῶν Ἑβραίων.

Βλέπεις καὶ τοὺς Ὑπουργούς μας μπράτσο νὰ περιπατοῦνε,
Καὶ τοὺς πάντας νὰ γελοῦνε,
Κ' εἰς τὰ ὅσα κι' ἂν τοὺς κάνουν διόλου νὰ μὴν κοκκινίζουν,
Ἀλλὰ καὶ αὐτοί, ὡς ὅλοι, μὲ σφυρίκτρας νὰ σφυρίζουν,
Νὰ φωνάζουν δὲ συγχρόνως
Καὶ νὰ εὔχωντ' εἰς δουλείαν νὰ μᾶς ῥίψ' ὁ νέος χρόνος.

Ἀπ' ἐδῶ τοῦ Βούλγαρη μας νὰ προσφέρουνε κουδούνια,
Τοῦ μωροῦ Νικουλοπούλου νὰ χαρίζουνε μιὰ κούνια,
Καὶ τοῦ ἥρωός μας Γρίβα νὰ χαρίζουνε μιὰ σπάθα,
Τοῦ χονδροῦ Βαλασοπούλου μία πίλινη γαβάθα,
Καραβόσχοινα δυὼ ναύταις νὰ φορτώνουν τὸν Τριγγέτα,
Καὶ χαρτιὰ τὸν Δελιγιάννη γιὰ νὰ παίζῃ τὴν πασέτα.

τὰ τραγικὰ ταῦτα γεγονότα· διότι ὁλόκληροι ἑλλ. ἐπαρχίαι δεσμευθεῖσαι διετάχθησαν νὰ δουλεύωσι, χιλιάδων δὲ ἑλλήνων πολιτῶν ἡ θέλησις ἐνοθεύθη· ἡ δὲ λόγχη διεφθαρμένων τινῶν ὀργάνων προέπεμψεν εἰς Ἀθήνας πολλοὺς νόθους καὶ ἐγκληματίας ὡς ἀντιπροσώπους· οὕτω λοιπὸν ἐτελείωσε τὸ ἐκλογικὸν δρᾶμα τοῦ **1874**, καταλιπὸν μνήμην ἀΐδιον.

Μετὰ δέ τοῦτο ἦλθον αἱ ἐξελέγξεις· ἀλλὰ καὶ ἐν αὐταῖς δὲν ὑστέρησαν· ἀπέπεμψαν ὅσους ἤθελον γνησίους βουλευτάς, μὴ ὑποκύπτοντας εἰς τὴν θέλησίν των, καὶ εἰσήγαγον νόθους εὐπειθεῖς καὶ μηδαμηνοὺς, οὐχὶ κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ Δικαίου καὶ τῆς λογικῆς ἐξελέγχοντες, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐθαίρετον θέλησίν των· οὕτω δὲ ἐτελείωσε καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο στάδιον τῶν ἐγκλημάτων καὶ ὁ μετασχηματισμὸς ἐγένετο σχεδὸν πλήρης.

Ἀλλ' ἡ ἐλευθέρα φωνὴ τῶν διασωθέντων δὲν τοὺς ἄφινεν ἡσύχους· τοὺς ἐτάραττε τὸν ὕπνον καὶ τὴν διάνοιαν καὶ παρεκώλυε τὴν ταχεῖαν περαίωσιν τοῦ ἔργου· ἔπρεπε λοιπὸν ν' ἄρωσι καὶ τὸ πρόσκομμα τοῦτο· ἔπρεπε νὰ ἐξοβελίσωσι τὸ **56** ἄρθρον τοῦ συντάγματος, ὅπερ ἔθετε φραγμὸν εἰς τὰς αὐθαιρεσίας των καὶ ν' ἀντικαταστήσωσι τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς Νόμους διὰ τῆς θελήσεώς των· ἀπεφασίσθη λοιπὸν καὶ τὴν **30** Νβρίου ἀνεπετάσθη ἡ σημαία τῆς αὐθαιρεσίας, οἱ δὲ συνναγματικοὶ θεσμοὶ ἐγένοντο παρανάλωμα τοῦ πυρός.

Τὸ κακὸν λοιπὸν ἐκορυφώθη· τὰ δεινὰ τῆς Πατρίδος ηὔξησαν, τὸ δὲ ἔθνος ἐξηγέρθη εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ τραγικοῦ τούτου γεγονότος. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς τελέσεως τοιούτων ὀργίων ἡ ἀντιπολίτευσις δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ παραμείνῃ· ἔπρεπε ν' ἀποχωρήσῃ, ἵνα ἀπαλλάξῃ ἑαυτὴν τῆς βαρείας εὐθύνης καὶ σώσῃ τὴν τιμὴν αὐτῆς καὶ τῆς Πατρίδος· ἀπεχώρησεν ἵνα σώσῃ τὰς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους. Μετὰ σφοδρὰν λοιπὸν συζήτησιν καὶ διαμαρτύρησιν κατὰ τῶν τοιούτων ἀνοσιουργημάτων μὴ εἰσακουσθεῖσα ἀπῆλθε· τὸν δὲ λόγον τῆς ἀποχωρήσεώς της ἀνήγγειλε δι' ἐπισήμου ἐγγράφου της τῷ ἀνωτάτῳ ἄρχοντι. Ἔκτοτε τὸ ἔθνος διατελεῖ ἐν τῇ ἀβεβαιότητι, ἀναμένον ἐναγωνίως ἄνωθεν τὴν ταχεῖαν διόρθωσιν τῶν πραγμάτων.

Διὰ τοιούτων λοιπὸν ἐσωτερικῶν περιπετειῶν καὶ κινδύνων καὶ ἐξωτερικῶν ἐξευτελισμῶν ἐτελείωσεν ἡ ἐνιαύσιος ὁδοιπορία τοῦ ἔτους **1874**, καθ' ἣν ὑπέστη μὲν τὸ δύστηνον ἀλλεπάλληλα δεινά, κατώρθωσεν ὅμως ν' ἀνακαλύψῃ τοὺς ὑποσκάπτοντας τὰ θεμέλια τῆς ταλαίνης Πατρίδος καὶ νὰ τοὺς παραδώσῃ εἰς τὴν ἐκδίκησιν τοῦ ἔθνους.

Νῦν δὲ εἰσήλθομεν εἰς τὸ ἔτος **1875**, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ σκάφος τῆς ἡμετέρας πολιτείας πλέει εἰσέτι ἐν τῷ ὠκεανῷ τῆς ἀβεβαιότητος καὶ τῆς ἀπελπισίας. Μὴ ἄρά γε καὶ τοῦτο διέλθῃ διὰ τῶν αὐτῶν περιπετειῶν καὶ κινδύνων; Μὴ πέπρωται νὰ δοκιμάσωμεν καὶ κατ' αὐτὸ τὰς αὐτὰς συμφοράς; Μὴ σκοπεύομεν νὰ ἐπιτρέψωμεν εἰς τοὺς ἀποδειχθέντας αἰτίους τῆς ὀδυνηρᾶς ἡμῶν καταστάσεως τὴν περαιτέρω ἐξακολούθησιν αὐτῆς;

Ἀφοῦ ἀνεκαλύφθησαν οἱ ἔνοχοι δὲν ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ ἀνεχώμεθα αὐτούς· ἀφοῦ ἐκ τοῦ παρελθόντος ἐμάθομεν τὰ καθ' ἡμῶν βυσσοδομούμενα δὲν πρέπει νὰ σιγῶμεν· ἡ τοιαύτη σιγὴ καὶ ἀνοχὴ εἶνε ἀσύγγνωστος μωρία· εἶνε προδοσία. Πρόκειται περὶ τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν, ἥτις διατελεῖ ἐν δεσμοῖς. Πρόκειται περὶ τῆς εἰλικρινοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ Συντάγματος, ὅπερ οἱ σύμβουλοι τοῦ Στέμματος ἔρριψαν εἰς τὰ ἀνακτορικὰ ἀρχεῖα. Πρόκειται περὶ τῆς κινήσεως τῆς συνταγματ. μηχανῆς, ἣν αἱ ἀνίεροι τῶν αὐλικῶν χεῖρες κρατοῦσι διὰ τῶν ὀργάνων των ἀκίνητον.

Ἐν κρυπτῷ ἐργαζόμενοι οἱ τῆς Πατρίδος ἐχθροὶ, δὲν ἐφαίνοντο τοῖς πᾶσιν· ὡς ἐκ τούτου θεωροῦντες ἑαυτοὺς αἰτίους τῆς οἰκτρᾶς ἡμῶν καταστάσεως, ἐρρίπτομεν κατ' ἀλλήλων τὰ βέλη. Ἀλλὰ τὰ παρελθόντα γεγονότα ἀνεκάλυψαν τοὺς ἐνόχους, τὰ δὲ ἐνεστῶτα κατέστησαν αὐτοὺς πασιφανεῖς· εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ σύμβουλοι τοῦ Στέμματος καὶ τὰ εὐπειθῆ καὶ μηδαμινὰ αὐτῶν ὄργανα. Ἀνάγκη ὅθεν νὰ ἐκλείψωσιν, ἵνα τὸ ἔθνος λύσῃ τὰ δεσμὰ καὶ ἀπαλλαχθῇ τῶν περαιτέρω βασάνων. Τὸ ζήτημα πρέπει ταχέως νὰ καθαρισθῇ· ἡ ἑπταετὴς πάλη, ἥτις ἐξήντλησε τὸ ἔθνος πρέπει νὰ παύσῃ· οἱ ἔνοχοι πρέπει νὰ τιμωρηθῶσιν, οἱ δὲ συνταγματικοὶ θεσμοὶ πρέπει εἰλικρινῶς νὰ ἐφαρμοσθῶσιν.

Εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν καὶ τὰ δουλικώτερα ἔθνη ἐλευθεροῦνται δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον εἰς χώραν, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ ἑστία τῶν φώτων καὶ τῆς ἐλευθερίας, ὑπὲρ ἧς ἔδειξε θαύματα ἀνδρίας, κυλισθεῖσα εἰς τὸ αἷμα, νὰ ἀναίχηται ὑπείκουσα εἰς τὰς αὐθαιρέτους διαταγὰς ὀλίγων τινῶν διεφθαρμένων. Δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον ν' ἀνέχηται βλέπουσα καταπατουμένους τοὺς ἐλευθέρους αὐτῆς θεσμοὺς ὑπὸ ἀνιέρων καὶ ἐπιόρκων. Πᾶσα τοιαύτη ἀνοχὴ ἐξασθενεῖ καὶ ἐξευτελίζει αὐτὴν καὶ παρέχει εἰς τὸν πεπολιτισμένον κόσμον εὔλογον ἀφορμὴν κατακρίσεων καὶ λοιδοριῶν.

Τὸ ἔθνος λοιπὸν ἀνάγκη ν' ἀπαιτήσῃ δι' ὅλων τῶν νομίμων μέσων νὰ ἐξέλθῃ ταχύτατα τῆς ἀμφιβόλου καὶ ἀπελπιστικῆς ταύτης ζωῆς. Ἀνάγκη ν' ἀπαιτήσῃ ἐπιμόνως ν' ἄρῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῶν συμβούλων καὶ τῶν ὀργάνων αὐτῶν τὸ πηδάλιον τοῦ πολιτικοῦ σκάφους, ὅπερ κατὰ κρημνῶν ὁδηγοῦσι, πρὶν κατασυντρίψωσιν αὐτό. Ἀνάγκη νὰ δείξῃ αὐτοῖς, ὅτι τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἐγεννήθη δι' ἑαυτὸ καὶ οὐχὶ διὰ τοὺς συμβούλους τοῦ Στέμματος· ὅτι ἐτίναξε τὸν ζυγὸν καὶ ἔλυσε τὰ δεσμὰ, ἵνα διοικῆται δι' αὐτοῦ καὶ οὐχὶ δι' αὐτῶν. Πᾶσα δὲ περαιτέρω ἀνοχὴ θέλει καταστήσει αὐτοὺς θρασυτέρους, ἵνα ἀφαιρέσωσι καὶ τὴν τελευταίαν τοῦ ἔθνους δύναμιν καὶ καταστήσωσιν αὐτὸ ἀσθενὲς καὶ ἀνίκανον πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν Συνταγματικῶν αὐτοῦ ἐλευθεριῶν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Παρῆλθεν ὁλόκληρος μὴν, ἀφ' ὅτου πλέομεν ἐν τῷ ὠκεανῷ τῆς ἀβεβαιότητος καὶ τῆς ἀπελπισίας, καὶ ὅμως μέχρι τοῦδε οὐδεμία ἐλπίδος φωνὴ ἠκούσθη ἄνωθεν. Τὸ ἔθνος ἀφορῶν εἰς τὸν μετὰ σπουδῆς ἐπερχόμενον κίνδυνον βαρέως θρηνεῖ, ἀλλ' οἱ θρῆνοι αὐτοῦ δὲν δύνανται, δυστυχῶς, νὰ ἀποσπάσωσι βοήθειάν τινα παρὰ τῶν δυναμένων νὰ σώσωσιν αὐτό. Τοιουτοτρόπως ἄγεται μοιραίως, ἀγνοῶν εἰς ποῖον ὁδηγεῖται βάραθρον. Ἐὰν λοιπὸν ἡ ἀρωγὴ τοῦ δυναμένου νὰ σώσῃ αὐτὸ δὲν ἐπέλθῃ ταχέως, ἡ δὲ κουφότης καὶ ἡ ἀνοχὴ ἐξακολουθήσῃ, ἕκαστος ἔστω βέβαιος, ὅτι ὁ καιρὸς δὲν εἶνε μακρὰν αὐτοῦ, ὅτε θα ἴδῃ ἑαυτὸν εἰς χείρονα τῶν Φελλάχων κατάστασιν, ἥτις θὰ κινῇ τὸν οἶκτον καὶ τὸ ὄνειδος καὶ αὐτῶν τῶν βαρβάρων ἐθνῶν.

— Ὁ πλαστὸς βουλευτὴς Ζακύνθου κ. Βοῦλτσος δὲν μᾶς ἀπήντησεν εἰς ὅσας κατ' αὐτοῦ ἔν τινι προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ ἀναμφισβητήτους ἀληθείας ἐγράψαμεν. Ἑπομένως ἡ σιγὴ αἴρει πᾶσαν περὶ τούτου ἀμφιβολίαν. Καὶ ὅμως ὁ πολυθρύλλητος οὗτος τῆς Ζακυνθιακῆς πεντάδος βουλευτὴς εἶχε τὸ θράσος καὶ τὴν ἀναίδειαν μετὰ τῶν ὁμοίων συντρόφων του νὰ ἐκστομίσῃ κατὰ τοῦ Λομβάρδου, ὅσας ὕβρεις κτηνώδης καὶ ἐγκληματικὴ κεφαλὴ δύναται νὰ ἐφεύρῃ. Ἐνομίσατε, ἄθλιοι, ὅτι ἡ λόγχη καὶ ἡ κτηνωδία σας ἠδύναντο νὰ καταβιβάσωσι τὸν ἐκλεκτὸν τῆς Ζακύνθου ἐξ οὗ ἵσταται ὕψους. Ἐνομίσατε ὅτι ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἱκανότης καταβάλλονται διὰ τῆς μωρίας καὶ τῶν ἐπονειδίστων μέτων· ἐνομίσατε ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶνε πολιτεία Φελλάχων, ὥστε νὰ δέχηται εἰς τοὺς κόλπους της ἀνεξετάστως, τὴν κακίαν, τὴν βλακείαν καὶ τὴν αὐλοδουλείαν, ἀντὶ τῆς ἀρετῆς, τῆς ἱκανότητος καὶ τῆς φιλελευθερίας. Ἀλλ' ὁ λαὸς τῆς πρωτευούσης ἀρκούντως σᾶς ἐτίμησε διὰ τοῦ γέλωτος, τῆς περιφρονήσεως καὶ τῶν συριγμῶν, ὥστε νὰ γνωρίζητε τοῦ λοιποῦ τί ἐστὶν Ἑλλὰς, τί ἐστὶν ἐλευθέρα πολιτεία.

—Προηγουμένως ἐποιήσαμεν λόγον περὶ τῆς αὐξήσεως τῶν φυλάκων τοῦ σιδηροδρόμου, ἵνα μὴ συμβαίνωσι καθ' ἑκάστην δυστυχήματα. Ἀλλ' ἡ ἑταιρία τοῦ σιδηροδρόμου ἀγρὸν ἠγόρασεν· ὡς ἐκ τούτου δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι τὰ τοιαῦτα ἑκάστοτε θὰ ἐπαναλαμβάνωνται. Προτρέπομεν ἐπανειλημμένως τὴν ἑταιρίαν, ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν παροῦσαν Κυβέρνησιν οὐδεμίαν προτροπὴν ἢ ἄλλην τινὰ περὶ τούτου πρόνοιαν περιμένομεν, νὰ διπλασιάσῃ τοὐλάχιστον τοὺς φύλακάς της πρὸς πρόληψιν παντὸς τοιούτου ἀπευκταίου, διότι τοιουτοτρόπως θέλει οὐ μόνον αὐτὴν ἀπαλλάξει πάσης ὑλικῆς καὶ ἠθικῆς εὐθύνης, ἀλλὰ καὶ τὴν κοινωνίαν θέλει σπουδαίως εὐεργετήσει, σώζουσαν αὐτὴν παντὸς δυστυχήματος.

— Ἡ ἀστυνομία ἠρεμεῖ κατὰ τῆς ἀγοραίας ἀκολασίας καὶ αἰσχροκερδείας. Μόνον δὲ κάμνει θριάμβους κατ' ἀθώων καὶ τιμίων πολιτῶν, παρ' ὧν δὲν ἐλπίζει, ἵνα ἐπιδείκνυται καὶ βραβεύηται. Λέγομεν ὅτι ἠρεμεῖ κατὰ τῆς ἀγοραίας αἰσχροκερδείας καὶ ἀκολασίας, διότι ἐνῷ ὁ μὲν ἄρτος εἶνε ἀθλιεστάτης κατασκευῆς καὶ ὑπερτιμημένος, ἂν καὶ οἱ σῖτοι εἰσὶν ὑποτιμημένοι, τὸ δὲ κρέας ἐλεεινὸν καὶ ὑπερτιμημένον, ἡ ἀφιλοκερδὴς καὶ ἄγρυπνος ἀστυνομία μιμουμένη, φαίνεται, τοὺς πάτρωνάς της, δὲν εὐαρεστεῖται νὰ ῥίψῃ ἐν αὐστηρὸν καὶ ἐπιτιμητικὸν βλέμμα, θέτουσα εἰς ἐνέργειαν καὶ κίνησιν τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις. Ὅταν λοιπὸν καὶ τὰ ὑποδεέστερα ταῦτα ὄργανα μιμῶνται ἀκριβῶς τὴν πολιτείαν τῶν προϊσταμένων δὲν ὑπάρχει πλέον οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ κοινωνικὴ καραλυσία καὶ ἀποσύνθεσις ἔσεται πλήρης.

— Ἐκτιμῶν ὁ Σουλτάνος τὰς κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους πράξεις τοῦ ἥρωος Γρίβα ἀπένειμεν αὐτῷ τὸν Μεγαλόσταυρον, ἀνακοινώσας συνάμα διὰ τοῦ πρέσβεώς του τὰς εὐχαριστίας του, ὅτι ἡ πολιτικὴ πορεία αὐτοῦ θέλει συντελέσει πολὺ εἰς τὴν ἐντελῆ ἐκμηδένησιν καὶ ἐξασθένησιν τῆς Ἑλλάδος εἰς ἐπανειλημμένην κατάκτησιν αὐτῆς.

— Οἱ αὐλικοὶ ὑπολαμβάνοντες τὴν ἑλλ. πολιτείαν ὡς κωμικοπολιτείαν παίζουν ἐν αὐτῇ ἀναιδὲς ἀπατεῶνος πρόσωπον· διότι δὲν παύουσι διαδίδοντες καθ' ἑκάστην τεχνηέντως διαφόρους ψευδεῖς φήμας, ὅτι δῆθεν προσκαλεῖται ὁ Κουμουνδοῦρος καὶ τὰ παρόμοια, ὅπως τοιουτοτρόπως καθησυχάσωσι τὰ ἐξαφθέντα πνεύματα κατὰ τῶν αἰτίων τούτων τῆς δυνηρᾶς ἡμῶν καταστάσεως ἢ καὶ φέρωσι μεταξὺ τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως διαίρεσίν τινα, ὅπως ἐξ αὐτῆς ὠφεληθῶσιν. Ἀλλ' ἂς μαθωσιν οἱ τὰ θεμέλια τοῦ Συντάγματος ὑποσκάπτοντες αὐλικοὶ ὅτι ὁ καιρὸς τῆς ὑποκρισίας καὶ τῆς ἀπάτης παρῆλθεν, ἡ δὲ μουντζουρωμένη αὐτῶν εἰκὼν γενομένη πασίδηλος σύρεται ἀνὰ τὰς πόλεις, καὶ πλησιάζει ἡ στιγμὴ, καθ' ἣν καὶ οὗτοι θὰ συρθῶσιν ὑπὸ τοῦ γαυριῶντος ὄχλου.

— Ἡ μεταξὺ τοῦ πρέσβεως τῆς Ῥωσσίας κ. Σαβούρωφ καὶ τοῦ προξένου τῆς Ἰταλίας κ. Γαλιάνη γενομένη μονομαχία διὰ λόγους, οὓς οἱ μάρτυρες μέλλουσι κατόπιν νὰ δημοσιεύσωσιν, ἔσχε διὰ τὸν πρῶτον δυνηρὸν ἀποτέλεσμα πληγωθέντα εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ἣν ἀπροσέκτως ὤθησεν εἰς τὰ ὀπισθεν καὶ ἔξωθεν τῆς κανονικῆς γραμμῆς ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, εἰσελθούσης τῆς σφαίρας ἐν τῇ κλειδώσει θραυσάσης τὸ ὀστοῦν τοῦ ἀντιβραχίου καὶ μεινάσης ἐντὸς αὐτοῦ. Τὸ τραῦμα εἶνε σπουδαῖον, ὅπερ θὰ ἐπιφέρῃ ἢ τὴν ἐκκοπὴν τῆς χειρὸς ἢ καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον, ἢ τοὐλάχιστον θὰ ἐπέλθῃ ἡ ἀγκύλωσις τῆς κλειδώσεως. Ἡ δικ. ἀρχὴ ἐπελάβετο τῶν ἀνακρίσεων πρὸς βεβαίωσιν τοῦ ἐγκλήματος, ὅπως οὕτως ἐκπληρώσῃ τὰ ἀπλήρωτα καθήκοντά της.

— Τὴν παρελ. Κυριακὴν ἐκηδεύθη ὁ γηραιὸς Κωνσταντῖνος Καρύδης, ἄγων τὸ **90** ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ὁ μακαρίτης ὑπῆρξεν ἀγωνιστὴς κατὰ τὸν ὑπὲρ Πατρίδος ἀγῶνα τοῦ **1821**· εἶχε δὲ ἀγνὰ πατριωτικὰ καὶ φιλανθρωπικὰ αἰσθήματα. Ὅτε ἐπρόκειτο ν' ἀπέλθῃ εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς, διέταξεν ὁ μακαρίτης νὰ διανεμηθῶσι, καθ' ἣν στιγμὴν θὰ ἐξήρχετο ἐκ τοῦ ναοῦ τὸ λείψανόν του, εἰς τοὺς ἀπόρους **400** ἄρτοι. Ἀποθανὼν, καταλείπει ἕνα υἱόν, τὸν συντάκτην τοῦ «Φωτὸς» Σοφ. Καρύδην, καὶ δύω θυγατέρας. Γαῖαν ἔχοις ἐλαφρὰν ἀείμνηστε Κωνσταντῖνε Καρύδη!

— Μεγάλα δυστυχήματα συνέβησαν εἰς ἑλληνικὰς θαλάσσας κατὰ τοὺς δύο τελευταίους μῆνας Νοέμβριον καὶ Δεκέμβριον.

Ἀπ' ἐκεῖ δὲ νὰ προσφέρουν τοῦ Βισβάρδη ταμπακέρα
Μ' ἀρβανίτικον ταμπάκον, τοῦ χαχάμη μας Βολτέρρα
Νὰ χαρίζουν πέντε ἄλλοι ἕνα μέγαν καραγκιόζη,
(Ἐπειδὴ τὸν ὁμοιάζει καὶ δικαίως τοῦ ἁρμόζει),
Εἰς τὸν λοῦζρον Βοῦλτσον βοῦρτσα, καὶ καπίζρι ζὸν Δραγόνον,
Τοῦ λωλοῦ Πονηροπούλου ἕνα σελωμένον ὄνον.

Καὶ παρέκει ἕνας ἄλλος τοῦ κλεινοῦ φίλου Δουζίνα,
Νὰ τοῦ δίδῃ μία σκούφια ἄπρη ποῦνε γιὰ κουζίνα·
Παραπέρα δύω γραίαις νὰ προσφέρουν μία κοῦκλα
Ἀ τὸν Βωιδῆ Μαυρομιχάλη, 'ς τοῦ Γυθείου τὴν πανοῦκλα,
Κ' ἕνα φέσι μὲ παπάζι εἰς τὸν γερο-Ῥεβελιώτη,
Κ' εἰς τὸν Ἄχολον μιὰ τσάτρα, καὶ μιὰ βέζα ζὸν Ναυπλιώτη.

Ἀ τοῦ Βουγᾶ τὸ ἀργαζῆρι τὸν κὺρ Δῆμον μὲ τὸ Μέλλον,
Καὶ νὰ δίδῃ μιᾶς κουζίνας μπονταμᾶ ἕνα καπέλλον,
Νὰ τῆς λέγῃ: «Ἄγγελέ μου, δῶρον σὺ τί θὰ μοῦ κάνῃς;»
Δίπλα 'κεῖ εἰς τὴν γωνίαν, Βυθινὸς ὁ μπεχλιβάνης,
Ἔδιδε σὲ μιὰ γαλλίδα μπονταμᾶ ἕνα ῥιπίδι,
Κι' ὁ Σκαλίδης σὲ μιὰ νέα κόκκινο κι' ἄσπρο φτιασίδι.

Τὸν γκαβόν μας Μαυρομμάτη 'ς τ' ἀργαζῆρι τοῦ Λελοῦδα,
Νὰ προσφέρῃ φίνα ποῦδρα σὲ μιὰ γραία καλιακοῦδα,
Καὶ τὸν κὺρ Λογιωτατίδη ζαρωμένον εἰς τὴν θύραν
Καὶ γιὰ μπονταμᾶ νὰ δίδῃ τὸν μποξᾶ του σὲ μιὰ χήραν,
Μέσα 'κεῖ κι' ὁ Φεταλίδης μὲ μιὰ κόρη περασμένη,
Μπονταμᾶ δὲ νὰ τῆς κάνῃ μιὰ τσατσάρα κ' ἕνα κτένι.

Ἐν τῷ μέσ' αὐτοῦ τοῦ πλήθους ἄκουες καὶ τὸν Κουτούζη,
Τὸν μεγάλον δημοκράτην! σὰν βρυκόλακα νὰ σκούζῃ,
Καὶ νὰ λέγῃ· εἰς ἐμένα μπονταμᾶ, κὺρ Φιλιππίδη,
Νὰ προσφέρῃς δυὼ ξουράφια κ' ἕνα τρίπηχο ψαλλίδι·
Κ' εἰς τὸ πλάγι του τὸν Ξύδη καὶ τὸν Κάπου νὰ ξυρίζουν,
Τὸν δὲ Κόκκινον καὶ Νιάτσον εἰς τ' αὐτιά τους νὰ σφυρίζουν.

Οὕτω ὁ ἁγιο-Βασίλης ἑορτάζετ' εἰς Ἀθήνας,
Μὲ σφυρίκτραις, μὲ τὰ δῶρα, μὲ χαρτιὰ ἀπ' τοὺς κηφῆνας.
Εὐγενεῖς τε καὶ τραμποῦκοι, δούλαις, νέαις καὶ κυράδες,
Γίνονται, συ δρομηταί μου, ὅλοι ὅλως μασκαράδες·
Μπονταμᾶ σ' ἐσᾶς προσφέρω μιὰ εὐχὴ κ' ἐγώ: «Τοῦ χρόνου
Νὰ ἰδῶ τοὺς δυστροποῦντας μὲ οὐρὰν καὶ ὦτα ὄνου...»

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ-ΓΙΑΝΝΗΣ.

Μὲ τὸν γάϊδαρό μου τρέχω
Μέσα σ' ὅλα τὰ σοκάκια
Σὲ κανένα δὲν προσέχω
Μόνον εἰς τὰ κοριτσάκια.

Μὲ αὐτὰ θέλω νὰ κάνω
Συντροφιὰ παντοτεινή,
Καὶ ν' ἀκούσω σὰν πεθάνω
Κοριτσίστικη φωνή.

Ὁ καλὸς ὁ γάϊδαρός μου
Εἶν' ὁ μόνος σύντροφός μου,
Τὰ σταμνάκια μου φωνάζω,
Καὶ κανένα δὲν πειράζω,

Ἂν κανένα κοπελοῦδι
Μοῦ 'πῇ στάσου νὰ σὲ 'δῶ,
Πές μου δά κἄνα τραγοῦδι,
Κάθουμαι καὶ τραγουδῶ.

Εἰμπορῶ νὰ τραγουδήσω
Μιὰ ὁλόκληρη ἡμέρα,
Φθάνει μόνο ν' ἀντικρύσω
Καμμιὰ νέα περιστέρα.

Ἂν τὰ νέα κοπελούδια
Ἀγαπάω καὶ ἐγὼ
Φταίω ἂν τὰ ἀγγελούδια
Τὰ ὡραῖα κηνυγῶ;

Τῆς γιορτάδες στολισμένος
Μὲ μπαστοῦνι καὶ μὲ σάλι
Περπατῶ σὰν λογισμένος
Μὲ εὐγένεια μεγάλη.

Ἂν τῆς σχόλαις περπατάω
Μὲ χειρόκτια γλανσὲ,
Μὰ ἐγὼ δὲν τὰ φοράω
Ὡσὰν κι' ἄλλους βερεσέ.

Ὅλοι ἐρωτοῦν γιὰ 'μένα,
Δὲν μὲ μέλλει γιὰ κανένα,
Ἐγὼ πάντα μου γελάω,
Τὴν καρδιά μου δὲν χαλάω.

Ἂν, ὡραία μου κοπέλα,
Γιὰ ἐμένα ἐρωτᾷς,
Θενὰ σοῦ εἰπῶ μὲ τρέλλα,
Ἐγὼ εἶμ' ὁ Μπαρμπαγιάννης
Ὁ κλεινὸς ὁ Κανατᾶς.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἠρώτα ὁ Ζωχιὸς τὸν Ἄχολον, δ.ατί ὁ Τζουμὲς δὲν τὸν κάμνῃ ὑπουργὸν, ἀφοῦ καὶ ἱκανώτατος εἶνε καὶ θέσις κενὴ ὑπάρχῃ;— Ἀπεκρίθη, ὅτι προωρίσθη νὰ διαδεχθῇ τὴν πρωθυπουργίαν τοῦ αὐθέντη του Βούλγαρη, ἀποθανόντος αὐτοῦ.

Συναντήσας ὁ Βυθινὸς τὸν Δῆμον τοῦ «Μέλλοντος» θηρεύοντα ἐν ταῖς ἀγυιαῖς τῶν Ἀθηνῶν, ἠρώτησεν αὐτὸν, διατί, ἐνῷ πάντες κυνηγῶσι μακρὰν τῆς πόλεως εἰς τὰ δάση, σὺ κυνηγᾷς ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν Ἀθηνῶν;— Ἀπεκρίθη: διότι ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ταῖς στενωποῖς τῆς πόλεως εὑρίσκω τὰς παχυτέρας μπεκάτσας.— Διατί τὴν ὡραίαν πόλκαν τῶν μαλλίων τῆς κεφαλῆς σου οὐδέποτε μεταβάλλεις, ἐνῷ τὰ μυαλά σου καθ' ἑκάστην; — Διότι τὰ μὲν μαλλιά μου τὰ διευθύνω ἐγὼ, τὰ δὲ μυαλά μου ὁ παντοδύναμος ἀργύρης.

ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

ΟΙ ΜΠΟΝΑΜΑΔΕΣ.

Σκεφθέντες οἱ ὑπουργοὶ ὅτι εἰς τὰ εὐπειθῆ καὶ ἀφοσιωμένα αὐτῶν κοπέλια ἔπρεπε νὰ δοθῶσι Μπονομάδες, ἤτοι ἀμοιβαί τινες, λόγῳ τῶν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον ταπεινῶν καὶ εἰλικρινῶν ἐκδουλεύσεών των, ἀπεφάσισαν καὶ διένειμαν τοὺς ἑξῆς:

Εἰς τὸν Μπόγδανον, μίαν ἀξίνην διὰ νὰ σκάπτῃ τὰς σταφιδαμπέλους του.

Εἰς τὸν Λογιωτατίδην, μίαν μπερούκαν διὰ νὰ μεταμορφοῦται εἰς κατάσκοπον.

Εἰς τὸν Ἐμπειρῖκον, μίαν πετονιὰν διὰ νὰ ἁλιεύῃ τὰς ἐν Ἄνδρῳ πέρκας.

Εἰς τὸν Ζωγράφον, μίαν φαλτσέταν διὰ νὰ κόπτῃ τὰ ἐν Ἄργει πράσσα.

Εἰς τὸν Γεροθανάσην, μίαν φλοκάταν κρουσάρικην διὰ νὰ τὴν φορῇ ὅταν κρυόνῃ.

Εἰς τὸν Κατσικόγιαννην, μίαν τενεκεδένιαν πάλαν διὰ νὰ βατραχομονομαχῇ.

Εἰς τὸν Ι. Δελιγιάννην, ἕνα σουβλὶ καὶ μίαν βελόνα διὰ νὰ μπαλώνῃ παληοπάπουτσα.

Εἰς τὸν Δ. Νικολόπουλον, μίαν τρίχινην σακκοῦλαν διὰ νὰ ἐναποθέτῃ τὰ χαλκώματα.

Εἰς τὸν Πλαποῦταν, ἕνα στεμνιτσότικον καντάρι διὰ νὰ ζυγίζῃ τὰ ξήκικα λάδια.

Εἰς τὸν Ῥοῖλόν, ἕνα ζουνάρι διὰ νὰ σφίγκῃ τὴν τυλιγαδένιαν μέσῃ του.

Εἰς τὸν Βαχλιώτην, ἕνα μουλάρι διὰ νὰ κουβαλᾷ τὸ κλεψιμέϊκον λάδι.

Εἰς τὸν Βωιδῆ Μαυρομιχάλη, ἕνα ξυστρὶ διὰ νὰ ξυστρίζῃ ἄλογα καὶ βώδια.

Εἰς τὸν Ἀνδρίτσου, μίαν μαούναν διὰ νὰ κουβαλᾷ σαβοῦρα εἰς τὰ καράβια.

Εἰς τὸν Κότταρην, μίαν ἐρυθρὰν χλαῖναν διὰ νὰ σκεπάζῃ τὰς ἁμαρτίας του.

Εἰς τὸν Τσιτσάραν, μίαν βεδοῦραν διὰ νὰ ἐναποθέτῃ τὸ γιαούρτι του.

Εἰς τὸν Βοῦλτσον, μίαν γκαΐδαν διὰ νὰ διασκεδάζῃ τοὺς ῥοπαλοφόρους του.

Εἰς τὸν Βολτέρραν, ἕνα ἑβραϊκὸν πανέρι διὰ νὰ ἐναποθέτῃ τὰ γυαλικά του.

Εἰς τὸν Βισβάδην, ἕνα ἄροτρον διὰ νὰ ἀροτριᾷ τοὺς ἀγρούς του.

Εἰς τὸν Δραγόνον, ἕνα μεγάλον τενεκὲν διὰ νὰ τὸν κρεμᾷ ὡς παράσημον.

Εἰς τὸν Πονηρόπουλον, μίαν σφυρίκτραν διὰ νὰ σφυρίζῃ τοὺς σφυρίζοντας αὐτόν.

Εἰς τὸν Ἀγχόλον, ἕνα τούμπανον νὰ τὸ κτυπᾷ διὰ νὰ χορεύουν αἱ χωρικαὶ τοῦ τόπου του.

Εἰς τὸν Πετούσην, ἕνα μεγάλον καλάμι διὰ νὰ φυλάττῃ γάλλους.

Εἰς τὸν Ἀνεξάρτητον, ἕνα ἀγάνωτον τιγάνι διὰ τὰ καθαρὰ μοῦτρά του

Εἰς τὸν Πεταλλᾶν, δύω πέταλλα διὰ τὰ ξεκαλλήγωτα πόδια του.

Εἰς τὸν Γ. Πετιμεζᾶν, ἕνα πολύκροτον διὰ νὰ τοῦ χρησιμεύῃ εἰς τὰς μονομαχίας.

Εἰς τὸν Ι. Ζαΐμην, ἕνα σφυρὶ καὶ μίαν ντανάλιαν διὰ νὰ καλληγώνῃ ὄνους.

Εἰς τὸν Παπαδαῖον ἕνα ἀμώνι διὰ νὰ πελεκᾷ πέταλλα.

Εἰς τὸν Ζάρκον, ἕνα κουδοῦνι διὰ νὰ ἐπιβάλῃ σιωπὴν εἰς τοὺς βουλευτάς.

Εἰς τὸν Κωνσταντῆν, μίαν μαγκούραν ὁμοίαν τοῦ ἐνταῦθα συνωνύμου του κοινοῦ ῥήτορος, διὰ νὰ κτυπᾷ τοὺς σκύλους.

Εἰς τὸν Ἀντωνιάδην, ἕνα χοῖρον διὰ νὰ τὸν θρέψῃ μὲ βελανίδια τοῦ τόπου του.

Εἰς τὸν Ψύλαν, μίαν δρεπάνην διὰ νὰ θερίζῃ τὰ κριθάρια τῆς ἐπαρχίας του.

Εἰς τὸν Κυριακίδην, μίαν βοῦρτσαν διὰ νὰ λουστράρῃ παπούτσια.

Εἰς τὸν Βανδῶρον, ἕνα μεγάλον πινέλον διὰ νὰ ἀσπρίζῃ οἰκίας.

Εἰς τὸν Καρδαρᾶν, μίαν καρδάραν διὰ νὰ πίζῃ τυρὶ καὶ μιντζίθραις.

Εἰς τὸν Ι. Βαλασόπουλον, μίαν κάλπην διὰ νὰ ἐξασκηθῇ εἰς τὴν καλπονόθευσιν.

Εἰς τὸν Κουτσοπέταλλον, ἕνα κουτσὸν ἄλογον διὰ νὰ περπατῇ καββάλα.

Εἰς τὸν Μπουφίδην, ἕνα μποῦφον διὰ νὰ τὸν διδάξῃ τὴν ῥητορικήν.

Εἰς τὸν Στεφανίδην, ἕνα ζευγάρι κάλτσες συφνέϊκες διὰ νὰ μὴ ἤνε ξεκάλτσωτος.

Εἰς τὸν Πετρινόν, ἕνα γκέμι διὰ νὰ χαλινώνῃ τὰς νεανικάς του ὁρμάς.

Εἰς τὸν Ῥεβελιώτην, μίαν τσότραν γεμάτην τρομπολιτσώτικον κρασὶ διὰ νὰ πίνῃ ὅταν διηγῆται τὴν χαλιμᾶν.

Εἰς τὸν Φλέσσαν, ἕνα ἀψηλὸν καπέλον διὰ νὰ τὸ βάζῃ ὅταν φορῇ τὰ φράγκικα.

Εἰς τὸν Σινανιώτην, ἕνα ζευγάρι τσαρούχια διὰ νὰ μὴ περπατῇ ξυπόλυτος.

Εἰς τὸν Κριεμάδην, ἕνα φέσι τουρκικὸν διὰ νὰ φαίνεται ὥμορφος.

Εἰς τὸν Μπράβον, ἕνα τρομπόνι διὰ νὰ κυνηγᾷ ἀγριογούρουνα.

Εἰς τὸν Ζερβὸν, μίαν λαγωνίκαν διὰ νὰ τὸν φυλάγῃ.

Εἰς τὸν Στάϊκον, μίαν δουαλέταν διὰ νὰ φτειάνῃ τὸ μοῦσι καὶ τὴν χωρίστραν του.

Εἰς τὸν Ναυπλιώτην, ἕνα προβατοψάλλιδον διὰ νὰ κόβῃ τὰ μαλλιά του.

Εἰς τὸν Ῥοντήρην, τὴν Ἱστορίαν τοῦ Κριεῖου καὶ τῶν Τριάκοντα Τυράννων διὰ νὰ σπουδάσῃ τὰς ἀνδραγαθίας των.

Εἰς τὸν Καλαντζόπουλον, ὀλίγον καλάϊ διὰ νὰ γανώνῃ τεντζέρια.

Εἰς τὸν Μ. Ἀντωνόπουλον, ἕνα κουτὶ πένες καὶ κονδυλοφόρους διὰ νὰ γράφῃ.

Εἰς τὸν Δημητριάδην, ἕνα κανόνι διὰ νὰ τὸ ῥίχνῃ ὅταν τὸν πολιορκοῦν ἐν Ναυπλίῳ.

Εἰς τὸν Κάγκαν, ἕνα βαλάντιον διὰ νὰ ἀποθέτῃ τὴν τιμὴν τῆς πωλείσης τιμῆς του.

Εἰς τὸν Παπαλέξην, ἕνα κομπολόγι διὰ νὰ διασκεδάζῃ ὅταν τὸ βάνῃ εἰς τὸ κέφι.

Εἰς τὸν Κανελλόπουλον, μίαν κλίτσαν διὰ νὰ φυλάττῃ γίδια.

Εἰς τὸν Σιμόπουλον, ἕνα χρηματοκιβώτιον διὰ νὰ ἀποθέτῃ τραπεζικὰ χαρτονομίσματα καὶ λαυριακὸν χρυσὸν καὶ ἄργυρον.

Εἰς τὸν Τσερτίδην, ἕνα σαμάρι διὰ νὰ φορτόνεται σταφίδα.

Εἰς τὸν Ι. Ἀντωνόπουλον, μίαν μουτσούναν οὐραγκοταγκοειδῆ διὰ νὰ διασκεδάζῃ τοὺς Πατραίους.

Εἰς τὸν Πατρινόν, ἕνα ἀντερὶ τοῦ Τζουμπὲ διὰ νὰ ἐκφοβίζῃ τοὺς ἀντιπάλους του.

Εἰς τὸν Τσικλητήραν, ἕνα ζεμπίλι διὰ νὰ κομίζῃ τὰ ψόνια τοῦ Τριγγέτα.

Εἰς τὸν Νικολαΐδην, ἕναν ταμπουρὰ διὰ νὰ διασκεδάζῃ τὴν συνείδησίν του.

Εἰς τὸν Γεωργιάδην, ἕνα καθρέπτην διὰ νὰ βλέπῃ καὶ διορθόνῃ καλὰ τὰ σουφριασμένα μοῦτρά του.

Εἰς Κουνουπιώτην, μίαν κουνουπιέραν διὰ νὰ προφυλάττῃ ἀπὸ τὰ κουνούπια τὴν παρθένον συνείδησίν του.

Εἰς τὸν Μπότασην, ὀλίγην μποτάσαν διὰ νὰ ἐξαλείψῃ τὰ ἐν τῷ προσώπῳ του ἀνεξάλειπτα στίγματα.

Εἰς τὸν Πετρίτσην, δύο ἀσκὶὰ διὰ νὰ κουβαλᾷ ἀπὸ τὴν Πηγὴν (τῆς Σύρου) νερόν.

Εἰς τὸν Ζαλώνην, ἕνα ὄνον σελωμένον, παχύτερον αὐτοῦ, διὰ νὰ μεταβαίνῃ ἔφιππος εἰς τὰς ἰατρικάς του ἐπισκέψεις.

Εἰς τὸν Ζέζαν, ἕνα ταγάρι διὰ νὰ συνάζῃ τὰ κοτσόβολα τῆς ὑπουργικῆς τραπέζης.

Εἰς τὸν Διαλέτην, μίαν φλογέραν διὰ νὰ παίζῃ ὅταν βόσκ πρόβατα.

Εἰς τὸν Δουζίναν, μίαν κλαμπαδώραν διὰ νὰ γκαρίζῃ δυνατώτερα εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς.

Εἰς τὸν Κριεζῆν, ἕνα ζευγάρι πηδικτὰ παπούτσια διὰ νὰ πηγαίνῃ εὐκόλως εἰς τὴν Περιβόλαν ἵνα λαμβάνῃ τὰς εὐλογίας τοῦ θείου Βούλγαρη.

Εἰς τὸν Τράγκαν, ἕνα τροκάνι διὰ νὰ ὁδηγῇ γιδοπρόβατα καὶ χοίρους.

Εἰς τὸν Σκουμπουρδῆν, ἕνα γουδὶ διὰ νὰ κοπανίζῃ ἁλιάδα (σκορδαλιά).

Εἰς τὸν Λέκον Οἰκονόμου, ἕνα βιβλιάριον περὶ ἠθικῆς, πλάνης καὶ εὐηθείας, δύω ὀργιαῖς σχοινὶ καὶ μία πλάκα σαποῦνι διὰ νὰ κάμῃ χρῆσιν ὅταν συνέλθῃ εἰς ἑαυτόν.

Εἰς τὸν Ἀβέρωφ, δύω βακτηρίας διὰ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν Βουλὴν ὅταν ἀσθενῇ.

Εἰς τὸν Ἀγγελινίδην, μίαν ἀλεξανδρινὴν λύραν.

Εἰς τὸν Θανασοῦλα Βασιλείου, μίαν χρυσοκέντητον σακκοῦλαν ἐκ διδασκαλικῶν χειρῶν, διὰ νὰ θέτῃ τὸν καπνὸν ὅπου φουμάρῃ.

Εἰς τὸν Ἀποστόλην, ἕνα καμάκι διὰ νὰ κτυπᾷ τὰ κταπόδια καὶ τοὺς ἀχυνούς.

Καὶ εἰς τὸν Βαλαβάνον, μίαν γαμπάραν ἢ τράταν διὰ νὰ συνάζῃ σφουγάρια.

Λαβόντες τοὺς εἰρημένους Μπονομάδες συνῆλθον ἀμέσως τὰ κοπέλια καὶ ἐκλέξαντα τετραμελῆ ἐπιτροπὴν συγκειμένην ἐκ τοῦ Ἀχόλου, Δουζίνα, Γ. Πετιμεζᾶ καὶ Ζέζα, ἔπεμψαν αὐτὴν ὅπως ἀντιδωρήσῃ εἰς τοὺς Ὑπουργοὺς ἐξ ὀνόματος ὅλων πρῶτον μὲν τὸ Σύνταγμα ἀλυσοδεμένον ἵνα τὸ μεταχειρίζωνται ὅπως βούλωνται, δεύτερον δὲ εἰς ἕνα ἕκαστον τὰ ἀκόλουθα πράγματα:

Τοῦ Βούλγαρη, χλαμύδαν τυράννου.

Τοῦ Γρίβα, πανοπλίαν δημίου.

Τοῦ Νικολοπούλου, στολὴν ἐφιάλτου.

Τοῦ Βαλασοπούλου, θώρακα δολοφόνου.

Τοῦ Τριγγέτα, κράνον κατασκόπου.

Τοῦ Δελιγιάννη, περισκελίδας ἀρλεκίνου.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ.

Σήμερον περὶ τὴν 4ην ὥραν μ. μ. οἱ σοφοὶ νομμοαθεῖς τῆς Ἑλλάδος, Σαρίπωλος καὶ Προβελέγιος, θέλουν ὁμιλήσει ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἄρεως, ὁ μὲν δικαιολογῶν, ὁ δὲ καταχρίνων τὴν πορείαν τῆς Κυβερνήσεως Βούλγαρη.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ,
(κείμενον πλησίον τοῦ παλαιοῦ Θεάτρου).
Ὁ συντάκτης Γ. Διαμαντόπουλος.
Ἔπεται Δικαστ. Παράρτημα.